

Sygn. akt IVU 2980/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Domańska

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Ryłow

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2018 roku w Toruniu

sprawy **Z. M.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 10 listopada 2016 roku nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. do przeliczenia emerytury ubezpieczonej Z. M. z uwzględnieniem wysokości „wynagrodzeń ogółem” za lata 1975, 1976, 1977, 1978 wskazanych w zaświadczeniu z dnia 07 kwietnia 2016 roku uzyskanych w Zakładach (...) w B. – poczynając od dnia 28 kwietnia 2016 roku.

II. Oddala odwołanie w pozostałej części.

III. Nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

/-/SSO Danuta Domańska

Sygn. akt IV U 2980/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 listopada 2016 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., działając w oparciu o art. 24 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887), przyznał ubezpieczonej **Z. M.** prawo do emerytury od dnia 28 kwietnia 2016 r. tj. od daty osiągnięcia wieku emerytalnego. W decyzji poinformowano, iż w sprawie prowadzonego postępowania wyjaśniającego z P. nie uzyskano wyjaśnień i decyzja ta jest ostateczna.

W odwołaniu od powyższej decyzji Z. M. wniosła o wezwanie przechowawcy jej dokumentacji osobowej za lata 1973-1978 do udostępnienia kart wynagrodzeń czy też wszelkiej dokumentacji świadczącej o jej zarobkach. Nadto wniosła o doliczenie do wysokości emerytury składek za okres pracy w Zakładzie (...) na podstawie dotychczas

przedłożonych dokumentów. Zdaniem ubezpieczonej jest ona pokrzywdzona, pobierając emeryturę w niższej wysokości.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS Oddział w T. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, wnosząc o oddalenie odwołania. Nadmieniał, że przyznana emerytura jest niższa od najniższej emerytury, która wynosi 882,56 zł, jednak nie uległa podwyższeniu, ponieważ ubezpieczona nie udowodniła okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 22 lat, bowiem w przypadku ubezpieczonej było to 6 lat 8 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2017 r. ubezpieczona wskazała, że wnosi o przeliczenie emerytury przy przyjęciu faktycznie osiąganego przez nią wynagrodzenia za okres zatrudnienia od 13 września 1973 r. Wskazała, iż nie posiada jednak zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia za lata 1973-1974.

Sąd ustalił, co następuje:

Z. M. urodziła się (...)

Okoliczność bezsporna.

W okresie od 13 września 1973 r. do 30 września 1978 r. ubezpieczona była zatrudniona w Zakładach (...) w B.. W latach 1973-1974 r. ubezpieczona odbywała staż - pracowała wtedy w pełnym wymiarze czasu pracy. Otrzymywała stałe miesięczne wynagrodzenie. Nie posiada zaświadczenia ani żadnej dokumentacji dotyczącej okresu zatrudnienia w latach **1973-1974**, która wskazywałaby na wysokość osiąganego przez nią wynagrodzenia.

Po odbyciu stażu ubezpieczona została w powyższym zakładzie pracy zatrudniona w charakterze szwacza maszynowego i była wynagradzana w systemie akordowym. Dodatkowo otrzymywała deputat węglowy wynoszący 55 zł miesięcznie. Nie wypłacano jej nagród ani premii. W otrzymanym świadectwie z 30 września 1978 r. pracodawca wskazał, że otrzymywała wynagrodzenie wynoszące 11,50 zł za godzinę.

Dowód: - świadectwo pracy – k. 11 akt emerytalnych,

- przesłuchanie ubezpieczonej na rozprawie w dniu 24.04.2017 r. – protokół elektroniczny od 00:12:10 do 00:25:36.

Specjalistki ds. płac J. S. (1). i I. G., które miały zawarte umowy o dzieło z (...) S.A. (przechowawcą dokumentacji osobowej pracowników Zakładów (...) w B.), wystawiły ubezpieczonej zaświadczenie z okresu zatrudnienia od 13 września 1973 r. do 30 września 1978 r., wskazując wynagrodzenie ogółem za lata 1975-1978 tj.:

- 31.455 zł w 1975 r.,

- 38.314 zł w 1976 r.,

- 37.918 zł w 1977 r.,

- 25.969 zł w 1978 r.

Wskazano również, że zaświadczenie zostało wydane na podstawie książek wynagrodzeń i list płac, znajdujących się w posiadaniu byłej (...) S.A.

Wyżej wymienione uzyskały informację od ZUS w B., że nie mogą wystawić zaświadczeń na druku Rp-7, lecz zaświadczenia ze wskazaniem kwoty stanowiącej sumę wszystkich składników wynagrodzenia z wyjątkiem zasiłku chorobowego po 1991 r.

Dowód: - zaświadczenie – k. 103 akt sądowych, k. 12 akt emerytalnych,

- zeznania świadka I. G. złożone w dniu 30.11.2017 r. w drodze odezwy – k. 10-12 akt sądowych,

- zeznania świadka J. S. (2) złożone w dniu 21.12.2017 r. w drodze odezwy – k. 17-18 akt sądowych.

I. G. pracowała w Zakładach (...) w B. przez 39 lat, przy czym najpierw w dziale wynagrodzeń, a następnie od 1995 r. w dziale kadr. Z kolei J. S. (2) była tam zatrudniona w latach 1973 – 2008, najpierw w biurze wydziałowym do 1978 r., następnie w wydziale płac i od 1989 r. zajmowała się naliczaniem wynagrodzeń.

W zakładzie obowiązywał regulamin wynagradzania określający składniki wynagrodzenia i sposób wynagradzania pracowników. Deputat węglowy był wypłacany przez cały rok. Wypłacano również premie regulaminowe i uznaniowe, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i dodatek za pracę w godzinach nocnych, a także trzynasta pensja, która nie została uwzględniona w zaświadczeniu.

Nie zachowała się dokumentacja płacowa pracowników zakładu pracy za lata 1973-1974.

Dowód: - zeznania świadka I. G. złożone w dniu 30.11.2017 r. w drodze odezwy – k. 10-12 akt sądowych,

- zeznania świadka J. S. (2) złożone w dniu 21.12.2017 r. w drodze odezwy – k. 17-18 akt sądowych.

W dniu 13 kwietnia 2016 r. Z. M. wystąpiła z wnioskiem o emeryturę.

ZUS Oddział w T. wydał w dniu 23 maja 2016 r. decyzję w przedmiocie przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury od 28 kwietnia 2016 r.

Dowód: - wniosek emerytalny – k. 1-4 akt emerytalnych,

- decyzja z 23.05.2016 r. – k. 24 akt emerytalnych.

W dniu 10 listopada 2016 r. ZUS wydał decyzję o przyznaniu emerytury z urzędu od 28 kwietnia 2016 r. wyjaśniając, że przyznane świadczenie w wysokości 553,06 zł brutto jest niższe od najniższej emerytury wynoszącej 882,56 zł. Emerytury nie podwyższono, ponieważ ubezpieczona nie udowodniła okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 22 lat.

Dowód: - decyzja – k. 31 akt emerytalnych.

W piśmie z dnia 14 listopada 2016 r. ZUS Oddział w T. poinformował ubezpieczoną, że pismami z dnia 28 kwietnia 2016 r. i 22 czerwca 2016 r. wystąpił o wyszczególnienie składników wynagrodzenia wskazanych w rubryce „ogółem”, jednak pomimo ponagieł i potwierdzenia odbioru korespondencji nie wpłynęły żadne wyjaśnienia. W trakcie rozmów telefonicznych z 21 kwietnia 2016 r. i 19 sierpnia 2016 r. pracownik p. G. stwierdziła, że kserokopie list płac zostaną przesłane w terminie późniejszym, co jednak nie nastąpiło. Kolejne próby nawiązania połączeń telefonicznych nie powiodły się.

Dowód: - pismo ZUS – k. 4 akt sądowych; k.

W piśmie z dnia 25 maja 2017 r. I. G. wskazała, iż nie jest w posiadaniu dokumentacji ubezpieczonej, bowiem od października 2016 r. nie obowiązuje już umowa z (...) S.A. (wcześniej (...) S.A.).

(vide: pismo świadka – k. 34 akt sądowych)

Ubezpieczona otrzymuje emeryturę z ZUS w kwocie 494,50 zł netto i emeryturę z KRUS w wysokości 930,55 zł netto.

Okoliczności bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sądowych oraz w aktach prowadzonych przez organ rentowy, a także w oparciu o zeznania świadków I. G. i J. S. (2) oraz przesłuchanie Z. M. w charakterze strony.

Sąd przyznał walor wiarygodności dokumentom zgromadzonym w niniejszej sprawie, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości zawartych w nich informacji ani ich mocy dowodowej, dlatego nie wzbudziły one również zastrzeżeń Sądu. Jako wiarygodne Sąd ocenił w szczególności zaświadczenie z dnia 07.04.2016r. dokumentujące wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej osiągniętego w latach 1975-1978 z tytułu zatrudnienia Zakładach (...) w B.. Zostało ono wystawione przez uprawnione do tego osoby – J. S. (2) i I. G., które były w przeszłości zatrudnione w Zakładach (...) w B. - I. G. pracowała w tam przez 39 lat, przy czym najpierw w dziale wynagrodzeń, a następnie od 1995 r. w dziale kadr, a z kolei J. S. (2) była tam zatrudniona w latach 1973 – 2008, najpierw w biurze wydziałowym do 1978 r., następnie w wydziale płac i od 1989 r. zajmowała się naliczaniem wynagrodzeń. Z tych samych powodów Sąd uznał za wiarygodne zeznania wyżej wymienionych, oceniając je jako spójne i logiczne oraz wzajemnie ze sobą korespondujące. Zarówno z treści zaświadczenia, jak i zeznań wyżej wymienionych wynikało, że zostało ono sporządzone na podstawie list płac i ksiąg wynagrodzeń za lata 1975-1978.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania ubezpieczonej, bowiem korespondowały one z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Kwestia sporna w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do ustalenia, czy w przypadku Z. M. zachodzą przesłanki do przeliczenia przysługującego jej świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem wysokości wynagrodzeń za lata 1973-1978 tj. za okres zatrudnienia w Zakładach (...) w B., czego domagała się ubezpieczona w złożonym przez siebie odwołaniu.

Przechodząc do regulacji prawnych wskazać należy, iż zasady ponownego przeliczenia świadczeń emerytalno-rentowych zawarte są w art. 109-114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017, poz. 1383). W myśl art. 114 ust. 1 cytowanej ustawy prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Przeliczenie może nastąpić zarówno w oparciu o okresy następującego po przyznaniu świadczenia (art. 110 ustawy) lub sprzed jego przyznania (art. 112 ustawy), pod warunkiem, iż nie podlegały już zaliczeniu (art. 113 ustawy). Świadczenie w nowej wysokości przysługuje - zgodnie z 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – od dnia powstania prawa do świadczenia, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zostanie zgłoszony wniosek o jego przeliczenie.

Natomiast w myśl § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) – środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Z kolei przepis § 22 ust. 1 wymienionego wyżej rozporządzenia ministerialnego przewiduje, iż jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa, legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Odwołanie ubezpieczonej zasługiwało częściowo na uwzględnienie.

Z. M. domagała się przeliczenia emerytury z uwzględnieniem otrzymywanego wynagrodzenia za cały okres zatrudnienia w Zakładach (...) w B. od 13 września 1973 r. do 30 września 1978 r. W latach 1973-1974, według jej oświadczenia, odbywała u pracodawcy staż w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie przedłożyła jednak na tę okoliczność żadnego dokumentu źródłowego czy też zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia, a także ubezpieczona sama stwierdziła, że nie jest w stanie przypomnieć sobie osiąganego wynagrodzenia za ten okres.

W tym miejscu należy wskazać, iż jak podkreśla się w orzecznictwie – ustalenie wysokości wynagrodzenia za pracę stanowiącego podstawę do ustalenia wysokości świadczenia z ubezpieczeń społecznych (emerytury lub renty) musi mieć charakter pewny, kategoryczny, nie budzący wątpliwości, nie można w tym zakresie stosować jakichś uogólnień, przypuszczeń itp. Oczywiście należy pamiętać, że w myśl przepisu art. 473 § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. Z tego przepisu, a także ze wszystkich regulacji prawnych dotyczących zasad postępowania dowodowego obowiązujących w procesie cywilnym, wynika, że sąd ubezpieczeń społecznych, dokonujący kontroli decyzji ustalającej wysokość emerytury, może ustalać wysokość wynagrodzenia otrzymywanego przez pracownika w przeszłości w oparciu o wszelkie środki dowodowe (bez ograniczeń właściwych postępowaniu przed organem rentowym). Wielokrotnie zwracano na to uwagę w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki z dnia 2 lutego 1996 r., sygn. akt: II URN 3/95, OSNAPiUS z 1996 r., nr 16, poz. 239; z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. akt: II UKN 186/97, OSNAPiUS z 1998 r., nr 11, poz. 342; z dnia 14 czerwca 2006 r., sygn. akt: I UK 115/06, OSNP z 2007 r., nr 17-18, poz. 257; z dnia 8 sierpnia 2006 r., sygn. akt: I UK 27/06, OSNP z 2007 r., nr 15-16, poz. 235; z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. akt: I UK 179/06, LEX nr 342283; z dnia 6 stycznia 2009 r., sygn. akt: II UK 117/08, OSNP z 2010 r., nr 13-14, poz. 167 i z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt: I UK 218/11, LEX nr 1162650) oraz w orzecznictwie sądów powszechnych (wyroki Sądów Apelacyjnych: w Szczecinie z dnia 17 października 2006 r., sygn. akt: III AUa 509/06, LEX nr 253495; w Warszawie z dnia 21 listopada 2008 r., sygn. akt: III AUa 809/08, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2009 r., nr 2, poz. 6; we Wrocławiu z dnia 12 stycznia 2012 r., sygn. akt: III AUa 1450/11, LEX nr 1110002 oraz w Gdańsku z dnia 5 października 2012 r., sygn. akt: III AUa 565/12, LEX nr 1223165 i z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt: III AUa 1322/12, LEX nr 1293592). W razie braku dokumentacji płacowej ubezpieczony - w celu wykazania podstawy wymiaru emerytury - może udowadniać wysokość swoich zarobków w oparciu o jakiegokolwiek inne środki dowodowe (np. zeznania świadków, opinie biegłych, dokumentację zastępczą, w tym dokumenty dotyczące wynagrodzenia osób zatrudnionych w podobnych okolicznościach). Podkreślić należy, że nie tylko chodzi o możliwość czynienia ustaleń na podstawie wszystkich środków dowodowych, ale także stosowanie wszystkich zasad postępowania dowodowego, a więc o czynienie ustaleń co do faktów niewymagających dowodu (powszechnie znanych - art. 228 §1 k.p.c.; znanych sądowi urzędowo - art. 228 §2 k.p.c.; przyznanych przez stronę przeciwną - art. 229 k.p.c.; niezaprzeczonych - art. 230 k.p.c.). Należy także na podstawie art. 231 k.p.c. ustalać fakty na podstawie domniemań faktycznych (co jest określane jako stosowanie dowodów pośrednich). W tym aspekcie należy uznać, że faktami notoryjnymi (a nie dowodem z dokumentu) są dane statystyczne dotyczące wynagrodzeń wypłacanych w poszczególnych latach kalendarzowych, gdyż są to fakty powszechnie dostępne. Chodzi oczywiście o ustalenie wynagrodzenia konkretnego pracownika w jego indywidualnym stosunku pracy. Nie chodzi jednak o wynagrodzenie hipotetyczne (jakie mógłby otrzymywać, gdyby pracował), lecz o ustalenie (na podstawie wszystkich zaofiarowanych środków dowodowych i z zachowaniem zasad prowadzenia dowodów) wynagrodzenia, które w rzeczywistości otrzymywał. W tym zakresie nie należy dzielić dowodów na „pewne” i „niepewne”. Oczywiście są dowody o większej (dokumenty) i mniejszej (środki osobowe, zwłaszcza dotyczące odległej przeszłości) mocy dowodowej. Ostatecznie jednak moc dowodową ma ten dowód, który sąd oceni za wiarygodny i poczyni na jego podstawie ustalenia (analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2014 r., sygn. akt: I UK 322/13, OSNP z 2015 r., nr 6, poz. 81; LEX nr 1444596).

W świetle powyższych rozważań, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, należało uwzględnić żądanie przeliczenia emerytury na podstawie zaświadczenia z 7 kwietnia 2016 r., które wskazuje osiągnęte przez Z. M. wynagrodzenie w latach 1975-1978 „ogółem”, bowiem jest ono wiarygodne – zostało sporządzone w oparciu o książkę wynagrodzeń przez pracowników zakładu, a kwoty w nim wskazane uwzględniają oskładkowane części wynagrodzenia. Świadkowie nie stwierdzili, aby w skład tych wynagrodzeń wliczona była trzynasta pensja. ZUS

Oddział w T. kwestionował rzeczony zaświadczenie, ponieważ nie zostało ono wystawione na formularzu Rp-7, który dokumentuje poszczególne składniki wynagrodzenia. Świadkowie jednak wskazali, iż Oddział ZUS w B. poinformował, iż nie są one uprawnione do wystawiania zaświadczeń na drukach Rp-7, a pozostałe oddziały ZUS na terenie całej Polski nie kwestionowały sporządzonych zaświadczeń wskazujących kwoty „ogółem”. Jedynie ZUS Oddział w T. poddał tę kwestię w wątpliwość.

Należy mieć na uwadze, że zaświadczenie o wynagrodzeniu uwzględniało otrzymywany przez ubezpieczoną deputat węglowy, który również był wliczany do podstawy wymiaru składek. Wynikało to z uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 25 maja 1971r. w sprawie składników funduszu płac i pozostałych wynagrodzeń z tytułu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej (MP nr 31 poz. 196) oraz z uchwały nr 158 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1976r. w sprawie składników funduszu płac (MP nr. 43, poz. 212).

W tym stanie rzeczy Sąd, działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. do przeliczenia emerytury ubezpieczonej Z. M. z uwzględnieniem wysokości „wynagrodzeń ogółem” za lata 1975, 1976, 1977, 1978 wskazanych w zaświadczeniu z dnia 07 kwietnia 2016 r. uzyskanych w Zakładach (...) w B. – poczynając od dnia 28 kwietnia 2016 r. (punkt I sentencji wyroku). W związku z tym, że zaświadczenie zostało złożone wraz z wnioskiem o emeryturę, świadczenie należało przeliczyć od 28 kwietnia 2016 r., zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Odwołanie ubezpieczonej w części dotyczącej przeliczenia przyznanej emerytury z uwzględnieniem okresu zatrudnienia w latach 1973-1974 nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ ubezpieczona nie wykazała, jakie wynagrodzenie wtedy otrzymywała i nie było to możliwe do dokładnego ustalenia na podstawie dostępnych dowodów. Powyższe nie wynikało z przedłożonego przez nią zaświadczenia o wynagrodzeniu.

Wysokość świadczenia emerytalnego pozostaje funkcją uzyskiwanych niegdyś dochodów, a zatem dla jego wyliczenia nieodzownym pozostaje ustalenie rzeczywistych zarobków jako decydujących o rozmiarze opłacanej składki na ubezpieczenie społeczne. Niedopuszczalnym przy tym jest opieranie się w tym celu jedynie na hipotezach, czy założeniach wynikających z przyjęcia średnich wartości (wyrok SA w Szczecinie z dnia 18 lutego 2014 r. III AUa 593/1, Legalis nr 876639).

W związku z powyższym Sąd, działając w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie ubezpieczonej w tej części (punkt II sentencji wyroku).

Nadto Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, na podstawie art. 118 ust. 1a a contrario ustawy o emeryturach i rentach z FUS, bowiem należało przeprowadzić szczegółowe postępowanie w kwestii osiąganych przez ubezpieczoną w spornym okresie wynagrodzeń, a przedłożone zaświadczenie nie zostało wystawione na druku Rp-7 (punkt III wyroku).

Przewodnicząca

S.S.O. Danuta Domańska